

Aké tajomstvo sa skrýva
za bránami starého domu?

Tajné jazero

KAREN INGLISOVÁ

bambook

KAREN INGLISOVÁ

Tajné jazero

Tento príbeh venujem svojej matke, otcovi
a všetkým deťom, ktoré rady snívajú.

Pod'akovanie

Ďakujem Poradenskému centru spisovateľov pre detské knihy za rady, ako efektívne prepracovať dej v jeho začiatkoch. Tiež mojej dobrej priateľke Bridget Rendellovej za návrh ďalších užitočných úprav.

Ďakujem svojmu ilustrátorovi Damirovi Kundaličovi a Rachel Lawstonovej za pomoc pri tvorbe krásnej a zároveň inovovanej titulnej strany v roku 2018.

V neposlednom rade ďakujem Jessice a Tomovi, ktorých čarovné záhrady v západnom Londýne slúžili ako inšpirácia pre tento príbeh.

*Prídte sa pohrať do záhrady fantázie,
nechajte semienka svojich snov
rásť a kvitnúť vo vzdialených krajinách
a v zabudnutých časoch.*

ZÁHRADNÍK

Tom mal takú rozpálenú tvár, až si myslel, že mu zaiste čochvíľa vzbĺkne. Poludňajšie slnko nemilosrdne páliło. Chlapec cítil, ako mu praží na chrbát, a kropaje potu, ktoré sa mu už dávno leskli na čele, ho začali svrbieť a štípať.

Aj napriek týmto okolnostiam nehodlal poľaviť. Ak bude pokračovať, určite sa objaví nejaké znamenie. Možno chumáč hodvábanej srsti? Vzdialený piskot? Alebo (a to by bolo vskutku najlepšie!) pár drobných očí, ktoré zaslepene žmúria do slnečných lúčov?

Zastavil sa, aby si chrbtom ruky utrel stekajúci pot, potom opäť zdvihol rýľ. Zdalo sa mu, akoby túto činnosť vykonával už hádam celú večnosť. A práve vtedy sa zozadu vynoril tmavý tieň. Tomovi nabehli zimomriavky, s búšiacim srdcom sa otočil a vzápätí sa stretol s prenikavým pohľadom záhradníka Charlieho Greena.

„Pozri sa, Tom Hawken, už som ti raz povedal, že mám dosť papračiek s prenasledovaním týchto prekliatych krtkov bez toho, aby si ich ešte aj ráčil vykopávať.“

Karen Inglisová

Tom cítil, ako mu horia líca, čo bolo zvláštne, pretože jeho telo odrazu zalial mráz. Charlie Green ho mal v zuboch už odo dňa, keď sa presťahovali do záhrad. Tým si bol veru istý. Vždy naňho čudne zazeral.

Tom sa pokúsil prehovoriť, ale z jeho hrdla, ktoré bolo odrazu suchšie ako Sahara na pravé poludnie, nevyšlo ani hláska. Nikdy nebol majster vo vykrúcaní sa zo šlamastík, skôr bol expert na to, ako sa do nich dostať.

Charlie Green naďalej gánil. „Nabudúce to už nažalujem tvojej mame!“ zavrčal. „Teraz si zober svoje pakšamenty a vypadni!“

Tom sa veru potrápil, kým pozbieral poklady do svojej handričky. Našťastie si Charlie Green nevšimol celý rad cibuliek rastlín, ktoré Tom vykopal a práve teraz ležali roztrúsené medzi ostatnými pokladmi – tromi peknými kameňmi, kúskom rozbitej zelenej fľaše a starou ošúchanou kabelkou, ktorá pravdepodobne patrila bábike. Kamene si vždy nechával a ukladal ich do škatule s nápisom *Tomov pozemský poklad*. Tá mala svoje čestné miesto pri obrovskom kozube v jeho detskej izbe. Všetko ostatné by vyhodil.

Kým si otvoril malú bránku, ktorá oddeľovala dvor jeho rodičov od hlavnej spoločnej záhrady, Charlie Green už zasypal krtiu diery a nahnevane pochodoval k svojej kôlni. Všade naokolo boli rozvláčené malé kopčky zeme;

Tajné jazero

v západnom Londýne bol pre krty veru nepriaznivý týždeň.

Tomovi sa od nadšenia rozbúchalo srdce zakaždým, keď vstúpil do svojej izby na prvom poschodí: po maličkej miestnosti v ich hongkonskom byte na desiatom poschodí to bol vskutku splnený sen! Strop siahal vysoko, akoby to bolo Tomovo malé súkromné nebo, úzke francúzske dvere vedúce na maličký balkón zaliaty slnkom boli vysoké ako mrakodrapy a na vzdialenejšej stene sa týčil nádherný mramorový kozub, ktorý bol ešte vyšší ako on sám. Najdôležitejší bol pre Toma práve výhľad na obrovskú záhradu, ktorá sa rozprestierala, kam až jeho oko dovidelo. Záhrada bola spoločná pre všetky domy na námestí. Nachádzalo sa v nej plno trsov farebných rododendronových kríkov a rozľahlých dubov, ktorých konáre akoby sa otierali o plaviace sa oblaky.

Tom silno pritlačil nos na francúzske dvere a zhlboka sa nadýchol, stále premýšľajúc o Charliem Greenovi. Náhle cez obláčiky teplého dychu na skle zazrel, ako z radu stromov vystrelil malý pes a rozbehol sa cez trávnik smerom k domom. Na chlapcovej tvári zažiaril úsmev. „NEVERÍM TOMU, STELL!“ zakričal z plných pľúc. „HARRY JE SPÄŤ!“

Stella na Tomovo volanie neodpovedala. Ležala na posteli vo vedľajšej izbe a študovala svoj náramok priateľstva.